

BỘ IV – Trận Trượng

Hồi 3

Trận chiến

1.

S

au tiếng hú dài là ba tiếng kêu thảm thiết nữa vang lên.

Tên thứ mười tám rồi!

Lãnh Huyết thầm nhắm đếm, ánh mắt rực lửa quét qua một lượt trên những gương mặt đầy nét sợ hãi và binh khí sáng loáng, thân hình chàng cũng rung lên nhẹ nhẹ.

Đơn Y Thập Kiếm lại xông tới.

Lãnh Huyết không chính diện giao phong với địch nhân, mà quay đầu bỏ chạy.

Vừa chạy chàng vừa vung kiếm giết chết hai tên địch, trong tiếng hò hét tức giận của địch nhân, chàng đã xuyên qua rừng quýt, rồi đột nhiên biến mất sau những tán lá rậm rạp.

“Ở đó! “.

“Đuổi theo!”.

“Không, ở đây!”.

Một bóng nhân ảnh xẹt ra từ một hướng khác.

“Sát!”.

“Rốt cuộc là ở đâu?”.

“Không được để hắn chạy mất!”.

“A!”.

Một tiếng kêu thảm thiết, một tên Đơn Y Kiếm đi lại gần chỗ mai phục dưới đất khi nãy, đột nhiên bị một đạo kiếm quan rạch tung lồng ngực.

Hai tên thân vệ khác định xông tới ứng cứu, thì đột nhiên cảm thấy sau lưng có kình phong, chưa kịp quay đầu thì máu đã bắn ra như suối.

Đợi cho bọn chúng xúm lại thì Lãnh Huyết đã biến mất như chưa từng tồn tại.

“Ai!”.

Lại một tiếng kêu thảm thiết nữa vang lên. Một tên Đơn Y Kiếm khác phụ trách cảnh giới bên ngoài bìa rừng trúng kiếm ngã xuống.

Khi tất cả lao tới nơi thì ba tên thân vệ khác đã ngã xuống, một bóng người màu xám thấp thoáng ẩn hiện rồi biến mất. Trong khu rừng quýt đầy rẫy sát khí và máu tanh này, con người giống như những quả quýt xanh bị vắt sạch nước, không có chút giá trị nào cả.

Một tên Đơn Y Kiếm lớn tiếng gọi: “Không được để hắn chạy ra khỏi rừng!”.

Nói đoạn y liền ôm kiếm lao ra, chỉ thấy bình nguyên rộng mênh mông, mặt trời đã lặn sau núi Tây, cảnh vật bắt đầu chìm vào một màn xám xịt, nhưng không thấy bóng hình địch nhân đâu hết.

“Soạt!”.

Từ trên cây một thanh kiếm bất ngờ xuyên ngập qua đầu y.

Hai tên thân vệ của Ngô Thiết Dực vội nhào tới, nhưng đều rơi bịch xuống như hai trái mít rụng, trên cổ họng đã có thêm hai lỗ lớn, máu chảy ồ ồ.

Nhân ảnh lướt đi như một con chim khổng lồ, nhưng trên thanh kiếm của một tên Đơn Y Kiếm Thủ đã nhuộm máu.

Nhân ảnh kia thoáng nhấp nhô hai cái rồi lại biến mất trong rừng.

Chúng nhân lại chạy về phía đó tìm kiếm, tên kiếm thủ cầm thanh kiếm rướm máu địch nhân, bàn tay đầm đìa mồ hôi, miệng hét lớn: “Tất cả dựa vào nhau, không được phân tán!”.

Tất cả người ở đây đều là hảo thủ đã thân kinh bách chiến, lập tức sắp xếp thành trận thế, vai kề vai lui dần về giữa rừng quýt, một tên thân vệ lui lại hơi chậm, đột nhiên ngã gục xuống không một tiếng động, sau lưng có thêm một lỗ tròn, máu chảy ra như suối.

Trời càng lúc càng tối, trong rừng không có tiếng chim kêu, không có tiếng côn trùng gáy, chỉ có cơn gió mang theo mùi mồ hôi, mùi máu tanh nồng và sát khí lạnh tựa băng hàn nơi địa ngục.

Bọn họ biết rằng trận thế của mình bày ra, đã bị Lãnh Huyết xông phá.

Hiện giờ rừng quýt trở thành cạm bẫy đối với chúng, còn Lãnh Huyết ngược lại thì ở trong bóng tối ẩn phục đợi chờ cơ hội xuất thủ ám kích.

Bọn chúng cần phải kết lại với nhau, tránh để kẻ thù vô thường giống như bóng đêm kia giết chết từng người từng người một.

Thầm đếm lại nhân thủ, chỉ thấy còn lại bảy Đơn Y Kiếm thủ và hai mươi một thân vệ, cơ hồ như đã chết mất gần nửa.

Chiều tà xám xịt bắt đầu khoác lên tấm áo choàng đen của mình, cảnh vật xung quanh bắt đầu trở nên mờ mờ, chỉ còn lại những đường nét trong bóng tối, làm sao mới ứng phó được địch nhân với thanh kiếm thần xuất quỷ mạt, ẩn hiện như bóng ma kia?

Bóng đêm bao giờ mới bao phủ cả không gian trong một màu đen thăm thẳm?

“Đốt lửa!”.

Thanh âm run run của tên Đơn Y Kiếm Thủ mang đầy vẻ hoảng hốt của kẻ lần đầu tiên trong đời tiếp nhận vị trí lãnh tụ.

Màn đêm buông xuống càng làm mùi máu thêm nồng, cuộc chiến vẫn chưa kết thúc.

2.

Tiểu Chân nhướng mày nhìn màn đêm rơi xuống bên ngoài, ngây người ra nghĩ chuyện gì đó. Xa xa nơi dãy núi cao, có một vì sao sáng lấp lánh, không biết tại sao lại sáng như vậy.

Tập Mai Hồng cười cười nói với Quách Trúc Sáu: “Sao ngươi lại lỗ mãng như vậy? Làm gì có ai kính rượu nữ nhi đâu chứ? Chúng ta không thích uống rượu, muốn kính thì kính trà ấy!”.

Quách Trúc Sáu ngăn người: “Để ta đi lấy trà vậy”.

Vừa nói liền đứng dậy.

Tiểu Chân lườm Tập Mai Hồng, tỏ vẻ không hài lòng nói: “Đâu cần uống gì chứ? Tỷ sai y chạy đi chạy lại, làm sao ăn ngon được?”.

Tập Mai Hồng cười cười: “Ta vẫn ăn rất ngon lành mà”.

Tiểu Chân lại ngây ra nhìn bầu trời buổi chiều muộn, tịch dương giống như một nữ tử đa tình được tuế nguyệt bỏ quên, tuổi đã xế chiều mà vẫn diễm lệ vô song.

Tập Mai Hồng lấy dũa gõ gõ lên miệng bát, phát ra những tiếng “đình đình”: “Tiểu tẩu tử tương lai của ta ơi, tỷ làm sao mà ngây ra thế?”.

Tiểu Chân lẩm bẩm: “Tỷ nghe đi!”.

Gió thổi rì rào qua rừng trúc, không khí mỏng manh tưởng chừng như có thể vỡ tan ra.

Tập Mai Hồng chau mày lắng nghe rồi nói: “Là tiếng gió”.

Tiểu Chân ngây ngây đáp: “Còn nữa”.

Tập Mai Hồng lại nghiêng tai lắng nghe: “Hết rồi!”.

Đôi mắt long lanh như hai hạt trân châu của Tiểu Chân mơ hồ nhìn về nơi xa xăm: “Hình như có người đang gọi chúng ta”.

Tập Mai Hồng kêu: “Là tiếng nhận kêu đó”.

Lúc này Quách Trúc Sấu đã bước ra, tay cầm hai chén trà, một chén đưa cho Tiểu Chân, một chén cho Tập Mai Hồng, còn y thì cầm chén rượu đặt trên bàn lúc này, cung tay nói với hai người: “Tại hạ kính...”.

Tập Mai Hồng bật cười: “Tự xưng sao lại đa lễ như vậy? Uống thì cứ uống đi, kính này kính nợ làm gì?”.

Vừa nói nàng vừa ngửa cổ uống cạn trà trong chén.

Tên thứ ba mươi tư rồi!

3.

Lãnh Huyết thâm trầm tính, chàng đoán địch nhân chỉ còn lại năm tên Đơn Y Kiếm Thủ và mười bảy tên thân vệ.

Nỗi đau đớn của cái chết khiến y kêu lên nửa tiếng, nhưng nỗi sợ hãi cái chết lại khiến y không thể thốt ra nốt nửa tiếng kêu còn lại.

Lãnh Huyết bạt kiếm, kiếm rút ra từ thân thể của hai địch nhân.

Lúc này, lửa đã được đốt lên.

Chàng lại rơi vào vòng vây.

Ba tên Đơn Y Kiếm Thủ, tay cầm đuốc, tay cầm kiếm, sáu con mắt sáng rực những ngọn lửa cừ hận.

Mười sáu tên thân vệ, sát khí đằng đằng vây kín tất cả mọi đường tiến thoái, chặn hết mọi phương vị chàng có thể di chuyển.

Chàng khai chiến bên ngoài rừng quýt, rồi lao vào rừng để mượn cây lá yểm hộ, nhưng trúng phải mai phục, về sau phải đổi mình thành ám, trong bóng tối thoát ẩn thoát hiện giết chết không ít đối thủ, có điều, giờ khắc này, chàng lại một lần nữa hăm thân vào cảnh phải chính diện giao phong giữa vòng vây của địch nhân.

Trận chiến với những kẻ không đội chung trời này, nhất định phải dùng máu và sức mạnh để phá trận.

Lãnh Huyết cầm kiếm trong tay, vững như bàn thạch, nhưng máu chảy ra từ những vết thương ở hông chàng, chân chàng, lưng chàng, mặt chàng đã nhuộm đỏ vạt đất bên dưới.

Ánh lửa phừng phừng.

4.

Bóng đêm.

Phi tha vẫn xoay chuyển, phát ra những tiếng rít khác nhau trong tiếng gió vù vù như tiếng quạ kêu đêm, làm phân tán tâm thần Thiết Thủ.

Thiết Thủ đứng trên cầu treo, vững như một trái núi, nhẹ như một chiếc lông hồng.

Hai người đã giằng co một lúc khá lâu.

Cuối cùng thì cũng phải xuất thủ.

Thiết Thủ nhìn chăm chăm vào hai đốm quỷ hỏa trong mắt Đường Thiết Tiêu, màn sương vụ dưới chân càng lúc càng dày đặc. Thời khắc xuất thủ đã tới rồi!

Đường Thiết Tiêu cũng liếc thấy nhãn Thiết Thủ đột nhiên quét xuống hạ bàn của mình.

Phi tha của y lập tức bắn ra.

Tấn công thượng bàn của Thiết Thủ.

Chiếc Phi Tha này – Thiếu Lâm Bất Nhẫn đại sư đã dùng Kim Cương Bất Hoại Thân Công và Đại Bào Tụ cuốn lấy, nhưng phi tha vẫn phá nát ống tay áo mà giết chết Bất Nhẫn đại Sư. Thiên Sơn Nghĩa Lão Nhân từng dùng Huyền Thiên Khô Mộc Thuần căn đỡ, nhưng phi tha vẫn phá thuần đưa Nghĩa Lão Nhân hồn du địa phủ. Đại nội đối đao thị vệ tổng thống lãnh Lô Ứng Dã dùng Thiếu Dương Trọng Kim Cương Thủ dồn vào cây thiết trượng đánh vào phi tha, kết quả là trượng gãy, thân vong.

Trong võ lâm chỉ có một vị đại hiệp là Đại Kỳ Nghĩa Liệt Kim Dao Hồn Trang Phục Hải có thể dùng Thần Châu Kỳ cuốn lấy phi tha, nhưng phi tha vẫn phá kỳ phóng ra, đánh ngã Trang Phục Hải.

Giờ đây phi tha đa phá không, xé gió, rách nát màn đêm lao thẳng về phía Thiết Thủ.

Thiết Thủ sẽ ứng phó thế nào?

5.

Một chiếc chày sắt bổ vào trán Lãnh Huyết. Đánh vào khoảng không, tên thân vệ có tỷ lực mạnh mẽ kia chưa kịp đánh ra chiêu thứ hai thì đã trúng kiếm.

Chỉ cần đối phương trúng kiếm, không cần đâm ra kiếm thứ hai nữa, đây là kiếm pháp của Lãnh Huyết.

Bởi vì có quá ít người trúng kiếm thứ nhất của chàng mà vẫn không chết.

Nhưng xương sườn của chàng cũng trúng phải một ngô công câu, thương thế tương đối nặng.

Tính cả tên cầm chày sắt kia nữa, trên mặt đất đã có thêm năm cỗ thi thể.

Lãnh Huyết biết rõ bản thân không thể gắng gượng được nữa, vì vậy chàng quyết định toàn lực dập tắt ba cây đuốc trong tay đám Đơn Y Kiếm Thủ.

Chỉ cần lửa tắt, đối phương đông người, chàng sẽ dễ dàng phản kích hơn.

Chỉ là ba tên này không những võ công cao, kiếm pháp lão luyện, mà con người cũng cực kỳ cơ cảnh. Bọn chúng lách người né tránh, đợi khi Lãnh Huyết phải bận rộn đối phó địch nhân, chúng mới thừa cơ tập kích sau lưng.

Lãnh Huyết lao lên phía trước, tấn công tên Đơn Y Kiếm Thủ đã lớn tiếng bảo mọi người phải dựa lưng vào nhau khi này. Lúc xuất kiếm tóc chàng xỏa ra, mồ hôi chảy trên hàng lông mày rậm, dưới ánh lửa, trông như một gã kiếm cuồng khiến người ta phải kinh hồn động phách.

Tên Đơn Y Kiếm Thủ đỡ lấy một kiếm, rồi mau chóng lẩn sau đám đồng bọn, Lãnh Huyết truy kích, giết chết một tên thân vệ, đang định bức tới thì chợt cảm thấy choáng váng, kể đó là trời xoay đất chuyển, chàng lao đảo vài bước, cơ hồ như muốn gục ngã,

nhưng cuối cùng cũng kịp thời chống kiếm xuống đất, đỡ lấy thân thể tưởng chừng như đã tiêu hao toàn bộ sức sống.

Chàng giờ như một con thú bị thương, dẫy giữa cầu sinh trong ánh lửa bập bùng của đám thợ săn.

Lãnh Huyết gầm lên cuồng nộ, rút kiếm lao lên.

Kiếm hất lên một đám bùn đất làm một ngọn đuốc lập tức tắt ngúm.

Lãnh Huyết nhảy lên cao, kiếm từ trên chém xả xuống.

“Vụt!”.

Một ngọn đuốc nữa đã rơi xuống.

Chúng địch nhân tức giận quát tháo vang động cả khu rừng, tên Đơn Y Kiếm Thủ cầm ngọn đuốc cuối cùng hét lớn: “Bảo vệ...”.

Y vừa thốt ra được hai tiếng, kiếm của Lãnh Huyết đã xuyên vào miệng y, cùng lúc đó, có bảy tên thân vệ lao tới sau lưng Lãnh Huyết.

Lúc này máu phọt ra từ miệng tên Đơn Y Kiếm Thủ đã làm ngọn đuốc ướt đẫm, cảnh vật đột nhiên tối sầm.

Bóng tối khiến cho đám thân vệ thâm run sợ, có hai tên đã chân chừ rồi nhảy lui lại.

Vừa nhảy lui lại, bọn chúng đã nghe thấy tiếng kêu thảm, năm tên đồng bọn chỉ có hai tên lão đảo thoát lui, ba tên còn lại đã mất đi tính mạng trong nháy mắt.

Lãnh Huyết vẫn ở trong bóng tối.

Kiếm của chàng lấp lánh hàn quang.

Bảy tên thân vệ và hai tên Đơn Y Kiếm Thủ còn lại, đều có thể nghe thấy hơi thở nặng nề của chàng.

Đột nhiên trong rừng sáng bừng lên, thì ra ngọn đuốc bị Lãnh Huyết chém bay xuống vừa rồi đã đốt cháy cây khô, thế lửa lan ra nhanh trong, nháy mắt cả rừng quýt đã chìm trong biển lửa.

Lãnh Huyết và chín địch thủ còn lại, vẫn đang ở thế giằng co.

6.

Phi tha lao tới như một tia chớp.

Thiết Thủ không nhìn, chàng dùng tai để nghe.

Trong bóng tối, tuy phi tha vô hình vô tích, nhưng dùng tai vẫn có thể phân biệt rất rõ ràng.

Phi tha đang lao thẳng tới mặt Thiết Thủ.

Thiết Thủ dùng hữu thủ chộp một cái, giữ chặt.

Phi tha biến mất trong nắm tay Thiết Thủ.

Nhưng cái chộp này của Thiết Thủ chỉ có thể tiêu giảm đi một nửa lực đạo, một nửa còn lại vẫn còn đủ uy lực để phá nát lồng ngực chàng.

Đúng vào lúc này, tả thủ của Thiết Thủ đưa lên đỡ lấy hữu thủ.

Luồng lực đạo khổng lồ từ phi tha truyền sang làm hữu thủ Thiết Thủ bật ngược về kích vào lồng ngực chàng, song cánh tay còn lại đã kịp thời đỡ lấy, chế ngự được sức mạnh của nó.

Phi tha chỉ có một.

Thiết Thủ thì có hai cánh tay bằng thép.

Thiết Thủ đã bắt được phi tha, cũng coi như đã nắm được đại cục.

Đúng vào khoảnh khắc đó, Đường Thiết Tiêu lao lên như một con hắc ưng, chiếc ô giấy đâm thẳng vào tiểu phúc Thiết Thủ.

- o O o -